

QUI SOC JO I QUÈ HI FAIG AQUÍ

Baptisme del Senyor © Mots per a la família - Jordi Castellet

Potser una de les preguntes més fonamentals que ens fem les persones és «qui soc jo?» Una pregunta gens fàcil ni directa a l'hora de poder-la contestar. Tant és així, que ja els gran filòsofs de l'antiguitat deien que arribar a respondre-la era el summum de la saviesa. L'altra pregunta ineludible per aquell que vol viure la vida amb sentit és «per a què soc?» O dit d'una altra manera: «què n'haig de fer de la meua vida?» Són preguntes que una persona mira d'aclarir i d'articular al llarg de tota la seva vida. Es pot dir, fins i tot, que no hi ha una resposta tota feta, sinó que la majoria de persones funcionen per hipòtesis. Un planteja la vida amb certs objectius que li donen sentit a la seva existència. Si els objectius s'acompleixen o bé, pel contrari, es trunquen o resulten ser impossibles, el més sa és canviar d'objectius, modificar el propi sentit de la vida. Això sí, sempre mirar endavant.

En el seu baptisme (Mc 1,7-11), Jesús es demana sobre el sentit de la seva existència. Aquí es podria entendre la seva retirada al desert, el seu temps de solitud, la seva introspecció que el porta, a la fi del camí, a trobar-se amb el seu cosí Joan, el que bateja al Jordà. Aleshores es dona la revelació: «¹¹ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.» La veu del cel que se sentirà en dues ocasions més. La primera en la transfiguració dalt del mont Tabor.^{Mc 9,2ss} La segona, en la reacció còsmica que tindrà lloc en l'instant de la mort de Jesús a la creu, amb la certificació de les paraules del centurió.^{Mc 15,39b}

Encara recordo una vegada que la Maria Rosa de Can Dorca, em demanava estranyada com era que Jesús s'havia batejat tan gran i per què no l'havien batejat de petit. M'ho demanava una dona de més de quaranta. Gairebé em va fer gràcia.

Però tenia raó. Podem arribar a pensar que en néixer Jesús, l'havien de batejar els seus pares. Seria així, de veritat, si el baptisme hagués existit. El baptisme se l'inventen al temps del Jesús adult. Joan n'és un ministre autoproclamat i Jesús, el que fa demanant el baptisme de conversió de Joan, és consagrar el signe que el Baptista s'acaba d'inventar i que està instaurant al bell mig de la seva societat. Per això s'acabarà el relat amb la consagració d'aquest baptisme: «^{Mt 28,19}Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i

del Fill i de l'Esperit Sant ²⁰i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.» No es podia acabar amb unes paraules més encoratjadores!

En efecte, doncs, la identitat de Jesús es revela en l'instant en què s'arreglera amb la resta de la humanitat. Per això la festa del baptisme del Senyor es celebra a la fi del temps de Nadal, encara que no ho sembli; perquè es tracta del colofó al desplegament del significat de l'Encarnació del Verb. Jesús no ha vingut per passar de puntetes sobre la nostra realitat, sinó que el Crist es mulla amb nosaltres, s'encarna fins al fons, pren realitat en el nostre món, pren carn de la nostra carn. I, tot i que d'ell no n'afirmem cap pecat ni mal, en canvi, no té objeccions a apuntar-se en la filera de la gent corrent, dels pecadors, com tu i com jo.

Quina serà, finalment, la missió de Jesús? Doncs la de respondre a la vocació que Déu ha posat en el seu cor: descobrir-la, acceptar-la i posar-la a la pràctica. Una missió i una vocació que s'acompliran, no per acte de màgia o d'instauració instantània de la seva voluntat, sinó per un continuïum d'encarnació.

Es tracta d'una bona notícia que ve a dur l'alegria, la pau, el perdó i la misericòrdia de Déu a totes les persones que vulguin acollir i fer present en ells el regne de Déu. Un regne que no vindrà sense incomprendiments, persecucions i, a la fi, la mort a la creu, a causa dels propis enemics del regne; aquells que s'estimen més viure en la foscor i en la mentida, que no pas en la llum i en la veritat.

Aleshores, la pregunta apareix per a nosaltres, els receptors de l'evangeli. Què ens pertoca de fer? Com ha de continuar la nostra vida? Nosaltres, que hem rebut el baptisme consagrat per Crist, en ell, l'Esperit ens dona a conèixer qui som. Som participants del mateix Esperit de Jesús; fills i filles de Déu, estimats per Ell. Aquesta identitat profunda és el que ens defineix precisament com a persones, pel fet que som realment fills de Déu.

És en aquest moment que la nostra vida es converteix en una contínua acció de gràcies, perquè a través dels nostres actes, pensaments, treball i convivència, ens expressem en la nostra veritable identitat: fills i filles que Déu ha cridat a la vida i a la salvació eternes.

